

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 77/2015
17.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судије Бранка Станића, као председника већа, судије Гордане Ајншпилер-Поповић и судије Браниславе Апостоловић, као чланова већа, у правној ствари тужиоца-противтуженог G.i. д.о.о. Б., ул. ..., кога заступа Г.Д., адвокат из М., ул. ..., против туженог-противтужиоца С. а.д. В., ул. ..., у поступку по ревизијама тужиоца-противтуженог и туженог-противтужиоца против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5869/14 од 11.12.2014.године, на седници већа одржаној дана 17.12.2015.године, доноси

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване ревизије тужиоца-противтуженог и туженог-противтужиоца изјављене против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5869/14 од 11.12.2014.године.

Трошкови ревизијског поступка се не досуђују.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Крагујевцу П бр. 1154/2013 од 13.05.2014.године, одбијен је тужбени захтев тужиоца-противтуженог G.i. друштво за промет и управљање некретнинама д.о.о. Б. да се тужени-противтужилац АД С. за производњу промет и услуге В. обавезе да преда тужиоцу као власнику у државину непокретност: подрум, приземље и први спрат зграде трговина робне куће постојеће на Тргу ... у улици ... у К. на кат.парцели ... КО К. III на тај начин што ће се иселити из наведених непокретности са свим стварима и лицима и предати исте тужиоцу у посед у року од 8 дана од пријема пресуде. Одбијен је такође тужбени захтев тужиоца-противтуженог којим је тражио да се тужени-противтужилац обавезе на исплату износа од 17.038.382,43 динара по основу стеченог без основа, а усвојен је захтев туженог-противтужиоца АД С. па је утврђено да је ништава одлука о повећању основног улога G.i. друштво за промет, управљање некретнинама д.о.о. Б. погледу означене непокретности и усвојен је захтев туженог-противтужиоца па је наложено РГЗ Служби за катастар непокретности К. да изврши брисање тужиоца као уписаног носиоца права на наведеним непокретностима, а тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка.

Поступајући по жалбама Привредни апелациони суд је пресудом Пж 5869/14 од 11.12.2014.године, одбио као неосновану жалбу тужиоца-противтуженог и потврдио пресуду Привредног суда у Крагујевцу П бр. 1154/13 од 13.05.2014.године у ставу два и три. Исту пресуду је преиначио у ставовима четири и шест и пресудио, тако што је одбио противтужбени захтев туженог АД С. за производњу, промет и услуге В., којим је тражио да се утврди да је ништава одлука о повећању основног улога G.i. друштво за промет управљање некретнинама д.о.о. Б. и то одредба члана 4. Спецификације непокретности редни број 8 у тексту К., Трг ...; 1.336; 58.663,76 донета од стране Г.г.а. д.д. В., Република Словенија, дана 14.04.2005.године, као неоснована и да свака странка сноси своје трошкове поступка. Истом пресудом укинута је првостепена пресуда у ставу пет изреке и тужба је у том делу одбачена.

Незадовољни правноснажном пресудом Привредног апелационог суда, тужилац-противтужени и тужени-противтужилац подносе ревизије са разлога погрешне примене материјалног права Врховном касационом суду.

Врховни касациони суд је испитао ревизијама побијану другостепену пресуду на начин прописан чланом 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и „Службени гласник РС“ бр. 55/14), па је нашао да ревизије нису основане.

Ревизијама побијана пресуда није захваћена битним повредама из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на које се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Предмет затева по тужби је предаја непокретности у чијој државини се налази тужени, а тужиоцу као власнику непокретности који је уписан код РГЗ као носилац права, и исплата стеченог без основа на име коришћења наведених непокретности, а предмет захтева по противтужби је утврђење ништавости одлуке о повећању основног улога тужиоца и то одредбе члана 4. Спецификације непокретности која се односи на предметну непокретност и брисање уписа извршеног у корист тужиоца код РГЗ.

Као чињенично стање нижестепени судови су утврдили да је тужилац основан од стране оснивача Г.а.з.д. д.д. В. из Републике Словеније дана 08.12.2004.године, те да је након тога оснивач тужиоца одлуком о повећању оснивачког улога од 14.04.2005.године поред уложених новчаних средстава унео у оснивачки капитал тужиоца и непокретности укупно процењене вредности 622.403,04 евра у оквиру којих се налази и непокретност која је предмет овог спора под редним бројем ... Даље је утврђено да је на основу наведеног РГЗ Служба за катастар непокретности уписао градско-грађевинско земљиште под заградом објектом површине 4,15 ари корисника ГРЗ С.з.-П. Б. да се на истом налази зграда Трговине робна кућа, да објекат поседује одобрење за употребу и да је носилац права на објекту тужилац, а да је врста права приватна својина, као и да нема уписаних терета. Према извештају РГЗ Службе за катастар непокретности од 12.03.2010.године, наведени упис извршен је у поступку одржавања Катастра непокретности који је покренут по захтеву тужиоца, а ради промене правног статуса предметног објекта и укњижења права на исти. Упис је извршен на основу

Уговора о купопродаји пословних просторија од 13.06.1978.године и Анекса 1. и 2., те одлуке Одлуке о повећању оснивачког улога тужиоца.

Нижестепени судови су утврдили да је правни претходник оснивача тужиоца Г.п.с. В. ООУР Сервис и малопродаја предметну непокретност која је као неновчани улог унета у оснивачки капитал овде тужиоца стекао по основу Уговора о купопродаји 13.06.1978.године са Анексима број 1. и 2., који је закључио са Предузећем К. К. ООУР за пројектовање и изградњу П.. Правни претходник оснивача тужиоца приватизован је по прописима Републике Словеније у оквиру које приватизације је обухваћена и спорна непокретност.

Пословна једница правног претходника оснивача тужиоца (Г.п.с. В., ООУР сервис и малопродаја) након избијања сукоба на простору бивше СФРЈ организовала се као ДД за промет на велико и мало и посредовање Т. за ПО К. Трг ..., по Одлуци од 17.09.1991.године, а потом је Одлуком о припајању од 28.12.1991.године новоосновано предузеће припојено привредном друштву С.т. у мешовитој својини, те је на тај начин и спорна непокретност која је чинила део капитала предузећа Т. ДД К. постала део капитала ДД С.т.. Према потврди Агенција за процену вредности друштва капитала број 0-316/92 од 23.12.1994.године, на захтев туженог ради добијања сагласности од стране надлежног министарства за привремено коришћење наведених пословних просторија у складу са чланом 4. Уредбе о заштити имовине делова предузећа чије је седиште на територији бивших Република СФРЈ, специфицирана је процена вредности друштвеног капитала по потврди број 0-616/92 од 01.12.1994.године, а у тој процени се налази и спорна непокретност у К., чија вредност износи 2.574.524,96 динара.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, правилно закључује другостепени суд да је поступајући у складу са важећим прописима Републике Србије на чијој се територији спорна непокретност налази дошло до оснивања ДД за промет на велико и мало и посредовање Т. са ПО К., од пословне јединице правног претходника оснивача туженог, а по Одлуци од 17.09.1991.године. Тај се привредни субјекат према одлуци о припајању од 28.12.1991.године, а у складу, са прописима који су важили на територији Републике Србије, на чијој се територији непокретност налази, припојило деоничком друштву С.т. у мешовитој својини, чиме је и имовина наведеног друштва заправо постала имовина друштва правног следбеника означеног друштва, односно постала део имовине ДД С.т. коме се друштво припојило. Приватизација друштва ДД С.т. извршена је у складу са прописима Републике Србије и у оквиру наведене приватизације извршена је и процена вредности друштвеног капитала, који је у С.т. д.д. унела Т. д.д. К. од стране Агенције за приватизацију. Тиме је по приватизацији ДД С.т. настало Акционарско друштво С. овде тужени.

Имајући у виду наведено, без обзира што је Г.п.с. ОУР сервис купио наведену непокретност по уговору о купопродаји из 1978.године, а потом се приватизовао по прописима земље свог седишта, и постао Г.а.з.д. ДД, у тренутку када су А.з.д. ДД основали тужиоца, уношењем само новчаног улога, 2004.године, и када су Г.а.з.д. спроном одлуком о повећању основног капитала унели спорне непокретности у имовину тужиоца Г.и. д.о.о. Б., сходно наведеним

променама која су се десила у међувремену, односно извршеној приватизацији ДД С.т. коме се припојило Т. ДД К. настала од пословне јединице правног претходника оснивача тужиоца, Г.а.з.д., као оснивач G.i., више није био власник наведених непокретности, па стога није ни могао исте пренети на тужиоца G.i. д.о.о. кроз своју одлуку о повећању основног капитала уношењем спорних непокретности. Стога, имајући у виду наведено, у време када је оснивач тужиоца донео одлуку да свој оснивачки капитал повећа уношењем спорних непокретности у капитал тужиоца G.i. д.о.о. Б., он сходно изнетом више није био носилац права својине на истима, па их стога није могао ни пренети, односно унети кроз наведену одлуку као свој оснивачки капитал тужиоцу. Чињеница да је код РГЗ извршен упис тужиоца као носиоца наведених права, не утиче на другачије становиште суда, јер се ради о претпоставци тачности уписа која је оборива и може се доказивати и супротно. Стога, правилно је становиште нижестепених судова да захтев тужиоца да му тужени С. а.д. преда спорне непокретности није основан, те је стога исти и одбијен, а одлуком првостепеног суда, а потврђен у поступку по жалби.

Одлучујући по захтеву из противтужбе, првостепени суд је утврдио ништавост одлуке о повећању основног капитала G.i. д.о.о. и наложио РГЗ брисање уписа G.i. д.о.о. као носиоца права на спорним непокретностима. Другостепени суд је међутим, преиначио наведену одлуку одбијајући да утврди ништавост одлуке о повећању основног улога оснивача тужиоца код тужиоца и укинуо првостепену одлуку и одбацио тужбу у делу у коме је тражено да се наложи РГЗ брисање уписа.

Према Врховном касационом суду правилно је становиште другостепеног суда по одлуци о захтеву из противтужбе којиме је одбијено да се утврди ништавост одлуке о повећању основног улога оснивача тужиоца код тужиоца G.i. д.о.о. уносом спорних непокретности, јер се ради о побијању одлуке Скупштине акционара које је регулисано одредбама члана 302. до 306. Закона о привредним друштвима, а ове одредбе се примењују код побијања одлуке Скупштине друштва са ограниченом одговорношћу према одредбама члана 152. Закона о привредним друштвима. Тужилац не спада, према цитираним одредбама у круг лица која могу побијати одлуке Скупштине друштва са ограниченом одговорношћу, па ни одлуке о повећању основног капитала. Како је Закон о привредним друштвима према правилном налажењу другостепеног суда *lex specialis* у односу на Закон о облигационим односима то означени тужени-противтужилац не може побијати одлуке оснивача тужиоца о повећању свог оснивачког улога, односно није активно легитимисан на подношење овакве тужбе и вођење наведеног поступка по противтужби са опредељеним захтевом за утврђење ништавости одлуке о повећању капитала тужиоца.

Из наведених разлога, према становиштву Врховног касационог суда правилно се другостепеном одлуком преиначава одлука првостепеног суда и због недостатка активне легитимације туженог-противтужиоца за поступак по том делу захтева из противтужбе одбија захтев као неоснован, а из наведених разлога. Врховни касациони суд такође сматра да је правилно становиште другостепеног суда према коме суд не може наложити РГЗ да изврши брисање уписа права својине тужиоца на спорној непокретности, јер се не ради о судској надлежности,

односно судови нису надлежни да налажу РГЗ да изврши брисање одређеног уписа или изврши упис одређеног права, па је стога у том делу противтужба којом је наведено тражено недозвољена. Како је првостепени суд усвојио захтев по противтужби у означеном делу и наложио брисање, то је правилно другостепени суд укинуо одлуку првостепеног суда и тужбу у наведеном делу као недозвољену одбацио.

На доношење другачије одлуке не утичу ревизијски наводи туженог-противтужиоца да као последица одбачаја тужбе у означеном делу остаје у РГЗ упис тужиоца као носиоца права својине односно као власника у РГЗ, јер то нису наводи који утичу на дозвољеност тужбе, а лица која претендују да се утврди да су власници одређених непокретности имају правни пут да исходују утврђење и заштиту наведеног права, али не кроз налог РГЗ за брисање уписаних података. Ревизијски наводи туженог-противтужиоца да се не ради о одлуци Скупштине оснивача туженог, већ о одлуци страног правног лица којом се врши пренос својине на имовини која је на територији Републике Србије, те да је стога требало применити одредбе Закона о облигационим односима нису основане, јер се захтевом из противтужбе изричито и јасно опредељено тражи утврђење ништавости одлуке о повећању оснивачког улога у делу те одлуке којим је спорна непокретност унета као оснивачки улог оснивача тужиоца у имовину тужиоца.

Ревизијски наводи тужиоца-противтуженог којима се истиче да је тужилац од 2008.године уписан као носилац права својине код РГЗ као надлежног регистра, те да нико ни у року од 5 година, а ни до противтужбе није спорио наведено право, што указује да је он власник спорних непокретности нису од утицаја на доношење другачије одлуке, јер се уписом код РГЗ ствара претпоставка тачности податка о носиоцу одређеног права, а у судском поступку се иста може обарати постављањем адекватног захтева да је друго лице носилац права својине и достављањем доказа у прилог наведеног захтева, те ће дејство те одлуке по правноснажности водити и промени уписа носиоца права у одговарајућем регистру.

Ни ревизијски наводи да за унос спорних непокретности као оснивачког улога у имовину тужиоца постоји дозвола надлежног министарства Републике Србије, те достављена изјашњења и дописи министарстава Републике Србије и Републике Словеније нису од утицаја јер је сходно изнетом становишту овога суда у време када је наведена одлука о повећању основичког капитала оснивача тужиоца донета, оснивач тужиоца већ није био власник наведене непокретности, јер је иста у складу са прописима Републике Србије по принципу *lex rei sitae* приватизована у оквиру приватизације С.т. д.д. те је већ била део имовине домаћег правног лица С. АД В..

Из наведених разлога, ревизије тужиоца-противтуженог и туженог-противтужиоца нису основане, па се стога исте одбијају на основу члана 414. Закона о парничном поступку, као што је одлучено у изреци ове пресуде, а тражени трошкови ревизијског поступка не досуђују с обзиром на успех странака у поступку по ревизији.

**Председник већа-судија,
Бранко Станић,с.р.**